

HEMLANDSRÖSTER

AF

FRANSISKA

BORGÅ, 1896

TRYCKERI & TIDNINGSAKTIEBOLAGETS TRYCKERI

IV 1-1
D
Kapitel

Carl Nixén
23. 2. 92.

HEMLANDSRÖSTER

AF

FRANSISKA
Lybeck

BORGÅ 1896.

Tryckeri & Tidningsaktiebolagets tryckeri.

Jultankar.

O! jubla mänskohjärta
nu mot den himlavän,
som borttar syndens smärta,
aflyftar bördan äin,
som städse sig förbarmar,
tar kärleksfullt dig mot,
blott i Hans frälsningsarmar
du söker läkdom, bot.

I alla lifvets skiften
Han för dig vid sin hand.
Och när du nalkas griften,
mot ljusets sälla land
Han leder sakta stegen,
är då för evigt din.
Ja! blott i Hönom vägen
du finna skall dit in.

Nyårshälsning.

Det nya år, oss Gud beskär,
väl mycket i sitt sköte bär,
ja, mängen blomma skön,
men äfven mycken tåredagg,

ty ingen ros förutan tagg;
Hör därför Gud vår bön!

Kom med Din nåd till oss enhvar,
sänd hoppets stråle, ljus och klar,
föröka tronens lif,
tänd kärlek varm i hvarje själ,
gif oss af ljusets skatter del,
Din frid, o Gud, oss gif!

Väck sanning, dygd i hvarje bröst!
Må städs vi lyssna till den röst,
som höres ofvanfrån;
ty den har säkerställt sitt hopp,
som ser med tro, förtröstan opp
samt bygger på Guds Son!

Aftonbönen.

Gode Fader i det höga!
Se till barnet, som här beder,
Sänk Ditt kärleksfulla öga
hit till mig i kvällen neder.

I den stilla aftonstunden,
då min trötta blick vill brista,
och jag är af sömnen bunden,
skall Ditt skydd jag dock ej mista.

Morgon, afton, alla stunder
med min Fader jag får tala,
känna himmelsk frid därunder,
höra ord, som mildt hugsvala.

Ja, i glädje som bekymmer
låt mig så Din blick förnimma,
att ej något den bortskymmer
i min sista afskedstimma.

Låt min bön då nå Ditt öra,
aftonbönen sista gången,
tills jag får Ditt lof där höra,
stämman in i englasången.

Aftonstjärnan.

Aftonstjärnan tindrar stilla,
drömmande på nattlig himmel,
fjerran från all jordens villa,
dess bekymmer, oro, hvimmel.

Skönast ibland syskon alla
strålar du, o aftonstjärna;
ifrån jordens krets, den kalla,
vi till dig se upp så gärna.

Tanken älskar ock att dröja
i de stjärnbeprydda salar,
att från gruset sig upphöja
till den Gud, som mildt hugsvalar,

till den Far, hvars kärleksunder
vi i rikligt mått få röna,
som oss bistår alla stunder
med sitt ord, det himmelskt sköna.

Snart skall nattens dystra slöja
hölja fästet för vart öga,
att ej himlen mer får röja
stjärnans strålgans i det höga.

Därför brinn du klara stjärna!
I den djupa, stilla kvällen
upp till dig jag blickar gärna,
till den rika stjärnepellen.

Barndomsängeln.

Säg mins du än den barndomsängel,
som huld och trofast ledde dig,
du späd, liksom en vårens stängel,
du gaf dig ut på lifvets stig?

Hur ömt han dina lockar smekte
re'n vid din vagga mången gång
och när du än med dockor lekte,
glad sjöng för dig sin änglasång?

Hur steg för steg han se'n dig ledde
på lifvets väg med blick så öm,
sin vinge kärleksfullt utbredd
och hviskade: »Guds ord ej glöm!»

Hur han som vän dig städs ledsagat
samt ofta blomsterhöljt din stig,
dig tröstat, när du lidit, klagat,
ja, varit kärleksfull mot dig?

Nej, barndomsängeln dig ej glömmet.
Han torkar bort än mången tår,
vid minnets himmel ljuft sig gömmer
samt talar om en flyktad vär.

Han mången bön till Fadren höjer
ännu som fordom för din själ,
invid din farkost stilla dröjer,
bevakande i allt ditt väl.

Glöm du blott ej det änglaöga,
som följer dig i lifvets strid,
den milda stråle från det höga,
som återspeglar hemmets frid.

Daggdroppen.

Säg mig du lilla droppe
med blick så underbar!
Är du från rymd däroppe
en liten pärla klar?

När du af himlaluset
här skönt bestrålad står,
en liten värld i gruset
du speglar i din tår.

Du ler ur rosens öga,
du dallrar på dess kind,
när under fästet höga
den vaggas lätt för vind.

Då morgonsolens stråle
dig hälsar vänligt glad,
jag ser dig älskligt småle
på blommor och på blad.

När aftonsolen sänder
sin afskedshälsning blid,
uti din blick den tänder
en stråle af Guds frid.

Den äkta pärlan.

Hvad mest jag har älskat, som bubblan försvunnit.
Dock varmt för min nästa mitt hjärta än slår;
Den eviga skatten jag sökt och har funnit
en lilja så dyrbar från himmelens var.

En pärla, som glimmar likt stjärnan i natten,
som solbeglänst dagg uppa rosornas blad,
likt stralen sig speglar i skimrande vatten,
den gör mig rätt ofta i vemodet glad.

Den hemtat sin glans från de världar däroppe
att ingjuta tröst uti vandrarens själ.
Den är från det stjärnblåa hemland en droppe,
som hit sig förirrat till jordlifvets träl.

Hur mörkt än på hafvet, dess strålar dock glimma,
tro, kärlek och hopp äro strålarnas namn.
De skingra för seglarn alt föcken, all dimma
samt föra hans farkost så trygt uti hamn.

En kristens dödssuck.

Min ande sig uppsvingar
på rena klara vingar
till Gud i himlens höjd
från sorgerna och kvalen
till ljusa brölloppsalen,
till hemmets stilla fröjd.

Må den en gång, förklarad,
hvar fråga få besvarad,
som här sitt svar ej fick.
I Kristi blod rentvagen
jag ser den sälla dagen,
den hägrar för min blick.

Jag ser en hvitklädd skara,
får lycklig bland dem vara,
som inför tronen stå.
Med dem, som kronan vunnit
som lif i döden funnit,
till hvilan jag får gå.

En det fins.

En det fins, som aldrig glömmet
lidandets och sorgens barn,
som hvar suck och klagan gömmer,
löser oss ur syndens garn,
drager hjärtat, att det åter
för sin Frälsare upplåter

han däri får ändra allt,
sprida sol, där förr var kallt.

En det fins, som torkar tåren,
tar hvar tyngd från själen bort,
lättar bördan, läker såren,
lindrar, helar inom kort,
en som städse sig förbarmar,
sträcker kärleksfulla armar,
tar hvar syndare emot,
som vill fly till korsets fot.

Gläd dig därför mänskohjärta,
en det fins, Försonaren!
Han kan läka hvarje smärta,
hvarje sår, ej heladt än.
Gå till Honom, fly i bönen
med hvar suck till denne vän,
re'n här nere väntar lönen,
mångfadtd dock i himmelen.

Ett minne.

Hvad blott ett litet minne
med solljus inom sig
upplifva kan vårt sinne,
förlufva mödans stig.

Ett minne kan oss gifva
stor glädje, frid och tröst,
ja, som en värglimt lifva
i älderdomens höst.

Så mången tar framlockats
uppå vår lefnadsstig.
Men äfven rosor plockats
med blå förgät-ej-mig.

Dem vill man gärna gömma
i hjärtats minnesblad,
de sorgsna åter glömma,
utplåna rad för rad.

Hvart minne skall dock bära
välsignelse och frid,
om städs vi älska, ära
vår Himlafader blid.

Se upp! ett heligt minne
från korset strålar ner.
Göm djupt i hjärtat inne
din Frälsares banér.

Främst skall Hans namn stå skrifvet
på minnets ärestod,
Han är vår sol i lifvet,
Han gett för oss sitt blod.

En himmelsk dröm.

Jag drömde, att jag läg en kväll
inunder himlens blåa pell
med blicken fäst vid molnens tag,
som drog förbi likt våg på våg.
Då kom ett moln med gyllne ring.

belyst af solglans rundtomkring,
en sinnebild af evig frid
med morgonvakt så ljus och blid.

Men i en hast, ja i ett nu,
det molnet delte sig i tu,
och ned till mig en ängel drog,
som vänligt såg på mig och log.
Dock i en blink på molnets ring
han sväfvande, såg sig omkring,
med blicken höjd ibland till bön,
han syntes där så himmelskt skön.

Han såg från evighetens strand,
från sanningens ljusa land,
hit ned till mig, min engel blid,
samt gaf åt själen stillhet, frid.
Han viste där i himlens sal
mig blommor i oändligt tal.
-Å en den andra öfvergick
i klarhet, glans inför Guds blick.

Till sist han tog uti sin hand
en purpurros, den sammanband
med lilja hvit, och sade så:
»De äro skönast, dessa två.
Jag fann dem uppa jordens stig,
vid korsets fot de räktes mig.
Fridsfursten äfven dig dem gaf,
när Han stod upp utur sin graf».

-Den heter Kärlek rosen här
med Kristi blod bestänkt den är.
Och liljan är den Himlatro,
som ger åt själen evig ro.

Af helig glans bestrålas de;
men först i döden du får se
den fulla kraft, den skönhet stor,
som uti Fadern, Sonen bor».

När så han talat, ur min syn
försvann han i den gyllne skyn,
och molnet slöt sig där på nytt,
se'n han ifrån min asyn flytt.
Jag tänkte på min dröm så skön
och bad till Gud en stilla bön
att också Fadrens anlete
en gång i evig klarhet se.

Frukta ej.

Frukta ej, ty Herren leder
nu som förr sin lilla hjord.
Hvarje skörd Hans hjärta gläder,
hvarje frukt af lifvets ord.

Frukta ej i mulna stunder,
när det mörknar på din stig;
solen göms ännu därunder,
och skall uppgå klar för dig.

Frukta kan vår tro försvaga,
lampan får ej brinna klar.
Som Guds barn vi måste taga
sorgens såsom glädjens dar.

Han vill oss för himlen dana,
därför regn som sol beskär,
fast vi här ej kunna ana
hvertill allt oss nyttigt är.

Fröjd i Herren.

Fröjd i Herren ger oss styrka,
ty hans löften fasta stå,
och Guds ord, vår kristna kyrka,
ingen storm kan nederslå.
Fröjd i Herren åt oss gifver
ett odödlighetens hopp.
Och hvarthän vår farkost drifver,
mot Guds himmel se vi opp.

Fröjd i Herren ger vårt hjärta
tillförsäkt och sinnesfrid,
dämpar vrede, lindrar smärta,
ger oss mod i lifvets strid.
Blott en liten tid och sedan
evig glädje Gud beskär.
Lätom oss då fröjdas redan
under nadatiden här.

Fröjd i Gud ger ödmjukt sinne,
skingrar molnen i vår själ,
gör det ljus och gladt därinne,
ger oss mer af Frälsarn del.
Fadersögat ständigt vakar,
Herrens nåd är rik och stor.

Lätt allt världsligt man försakar
blott Guds frid i hjärtat bor.

Herren ger, hur Han behagar,
sorg som glädje om hvarann,
mulna säson klara dagar.
O! hvem älskar dock som Han?
Snart den skingras, sorgens dimma,
för en evigt härlig vär,
och med jubel vi förnimma,
att Guds fridsförbund består.

Gif dig helt.

Gif dig helt så Frälsarn beder!
Gif ditt hjärta helt åt mig!
Sina armar Han utbreder,
kallar syndare till sig.

Gif dig helt, ty hvad är lifvet?
Idel död och mörker blott.
Om dit namn ej är inskrifvet,
du ej del i ljuset fått.

Dagen skriker, är du färdig,
natten faller hastigt på,
ja, benådad, fast ej värdig
att de sällas krona få?

Gif dig re'n i ungdomsåren,
medan sinnet böjligt är.

Kanske vid de gråa haren
jorden är dig allför kär.

Du med ett förhärdadt sinne
står då kallelsen emot,
har din Gud ej mer i minne,
vandrar långt från korsets fot.

Skall det blod, som Frälsarn gjutit,
ej beveka dig därtill,
förr än nådens dörr sig slutit?
Gif dig helt, din Gud det vill!

Hymn.

Du som tusen sinom tusen
världar danat i ett nu,
solen, månen, stjärneljusen,
alt, o Fader, gjorde Du!

Skulle Du det barn då glömma,
som i jordelivets dal
sorgens bittra kalk får tömma,
känna nödens tunga kval?

Öfver alt, hvad fader heter,
tar Du del i all vår sorg,
när Du Dina rynder mäter
från Din solbeglästa borg.

På vårt väl Du tänkte redan,
förr än mänskan skapad var

gaf Din Son till frälsning sedan,
gaf oss tronens lampa klar.

Mörkret skingrades för ljuset,
när Din nådessol gick opp,
Blicken höjdes upp ur gruset
med odödlighetens hopp.

Klarhet spred sig öfver tingen,
Själén, iklädd himmelsk skrud,
lyfte sig på bönevingen
upp till härlighetens Gud.

Bitter kamp i alla tider
måste själen genomgå,
hjärtat kämpa hårda strider
för att lifvets krona få.

Fader! Du all godhets källa
sänd Din ande i vår själ.
Den ger frid samt gör oss stilla,
släcker hjärtats törst så väl.

Har du frid?

Har du frid, när stormar rasa
under mörker, kamp och strid?
Kan du möta dödens fasa
med en stilla himmelsk frid?

Kan du lida och fördraga
här på dödlighetens strand?
Kan vid Kristi kors du taga
alt utaf din Faders hand?

Äger du den samma friden,
som ej världen gifva kan?
Den oss seger ger i striden,
Fridens furste at oss vann?

Den, om hvilken Frälsarn sade:
»Eder gifver jag min frid».
Efter det Han segrat hade,
gafs den oss för evig tid.

Herdens röst.

Hör Herdens röst så djup och klar,
så kärleksfull till en och hvar,
som lyssna vill till den,
för hvar och en, som tar emot
Guds nådesskänk vid korsets fot.
Är du bland dem, min vän?

Ja, Herden leder sina får.
Om något enda vilsegår,
han kallar det så ömt:
»Till fadershemmet återkom!
I från den breda väg vänd om,
jag har dig ej förglömt!»

Han kallar äfven dig och mig,
hvarenda syndare till sig,
till fridens sälla hamn.
Hans röst är härlig, underbar,
så bedjande till en och hvar:
»Kom i min Faders-famn!»

Hoppets stjärna.

Hoppets stjärna tindrar
uppå dunkel himmel,
ofvan jordens hvimmel
strålände och skön,
våra sorger lindrar,
och vår själ hugsvalar,
mildt och ömt tilltalar,
som en moders bön.

Brinn du klara stjärna!
medan dagen varar,
ty du ljuft besvarar
mången fraga här.
Som en vän du gärna
vill vår farkost följa,
när på vredgad bölja
den i fara är.

Lifvets afton skymmer,
Men ditt klara öga
strålar i det höga
med blott större frid;
Borta allt bekymmer,
när med englatunga
Fadren vi besjunga
efter slutad strid.

Hvart står ditt hopp?

Hvart står ditt hopp på dyster stig,
när mörker, natt omhöljer dig,

när jordens ljus, fördunklade,
 öj mera vänligt mot dig le?

Då nedtrykt, sorgsen fram du går
 på törnig stig, bland tistel, snår,
 på enslig hed så tung och lång,
 förutan blommor, fågelsång?

Förutan vännor fosterland,
 och saknande en trofast hand,
 ja, utan ljus från hemmets härd,
 en moders bön på pilgrimsfärd?

O säg mig, hvart står då ditt hopp?
 Ser du med ödmjukt sinne opp
 till himlafadern? Tar du mot
 försoning, frid vid Jesu fot?

I storm.

På lifvets haf, dess mörka bölja
 hvar ges en säker ankargrund?
 När storm och blixtar oss omhölja,
 ett fäste uti nödens stund,
 en räddningsplanka för vart hopp,
 en fyrbak, dit vi blicka opp?

Jo, i vår ångest Gud upptänder
 så mången hoppets stråle skön.
 Vi i Hans milda fadershänder
 få lämna oss, Han hör vår bön.
 När Jesus nalkas uppå väg,
 då blir oss ater ljus i håg.

I stormen närmar Han sig stilla.
 Men hjärtat hör dock denna röst,
 som dämpar hvarje oro, villa,
 ger sjäden himmelsk frid och tröst.
 Inför Hans blick blir allt så klart.
 Han stillar stormen underbart.

Jag vet ett land.

Jag vet ett land, dit inga sorgens pilur,
 dit inga stormar nå,
 där evig värglans öfver anden hvilat,
 en himmel djup och blå,
 med silfverstrålar i sin slöja.
 Där vill min tanke gärna dröja.

Och om vi en gång till den hamnen hunnit,
 vi längta aldrig bort.
 Vid Jesu hjärta vi då hvila funnit,
 Vår lefnadsdag är kort,
 men om vi här Guds vilja göra,
 Han vill oss säkert dit införa.

Kom till Jesus.

Kom till Jesus! Vill du vinna
 frid och sällhet för din själ,
 vill du väg till himlen finna,
 lifvets, ljusets arvedel,

kom då till den ende Vän,
som har makt att gifva den.

Kom till Jesus! Se han breder
sina armar dig emot.
Kom till korset, fall där neder,
lägg din börda vid dess fot.
Lär dig känna mer och mer
denna Vän, som frälsning ger.

Kom till honom! Han dig gifver,
hvad Han finner vara bäst.
Han dig aldrig öfvergifver,
ty Han älskar allra mest.
Är din ängslan tung och svår,
Han borttorkar hvarje tår.

Kom med sorger som dig trycka,
med bekymmer som du har.
Kom, du käre, med din krycka,
ung och gammal, en och hvar.
Kom och gif er helt åt Den,
som är städs er bästa Vän.

Kom! Men se er ej tillbaka
efter det, som världsligt är.
Alt man vill ju gladt försaka,
om man Frälsaren har kär.
O, hur ljufft med Honom få
till ett evigt lif uppstå.

Lilla blommans bön.

Tack gode Fader kär
för alt det jag har fått.
Så ringa jag än är,
en liten blomma blott,
jag njuter dock med frid,
omhägnad af Din vård,
en kort men lycklig tid
i solig blomstergård.

Så klar Din himmel är,
Din blick så ljus och skön.
När dagen slutad är,
jag vid min aftonbön
får vaggas af Din vind
till nattens stilla ro
samt luta daggig kind
mot markens svala bo.

Får vakna se'n på nytt
samt se med nytändt hopp
vid dag, som åter grytt,
emot Din himmel opp,
ifrån min gömda stig
upp till Dig Fader god,
som tänkte och på mig
förgäten där jag stod.

Du gaf mig sol som rågn,
så glad som mulen dag.
Men i Ditt fadershägn
hvar tid har sitt behag.
Alt till vår nytta är,

som Du af nåd oss ger,
hvar droppe Du beskär,
hvar strale mot oss ler.

Värmd af Din ljusa blick,
jag såg hvar dag med fröjd.
Och när jag glädja fick,
var jag af hjärtat nöjd.
I syskonkretsen, glad,
jag njöt så mången gång
af solens varma bad,
af fagelns ljufva sång.

När aftonsolen skall
strö ut sin purpurglöd,
jag ligger kanske kall,
behöfver mer ej stöd.
Dock tack för hvad Du gaf
en världag, ljuf och skön,
en vagga och en graf,
vid modersstammen grön!

Med Jesus.

Med Jesus har jag glädje all;
Han lefver, jag ock lefva skall.
Som medlare han kom till jorden,
att frälsa oss en mänska vorden.
Hvar fins en vän väl såsom Han,
en vän som så oss tager an?

Han med oss är i lust och nöd,
vart säkra hopp och fasta stöd.

Sitt tunga kors Han själf fick bära,
men därmed ville Han oss lära,
att korsets väg till himlen här
för den i tron-rätt lefver här.

Näktergalens sång.

O säg mig mänskohjärta,
du som fått del af alt,
af lifvets fröjd som smärta,
hvi klappar du så kallt?
Hör du ej näktergalen,
dess ton på känsla rik,
dess sång i lunden, dalen,
den skönaste musik?

Hon tolka vill i toner
uppå sin sångarfärd
ett lif från varma zoner,
en vär från ljusets värld.
Hon stämmer till Guds ära
en drill, melodiskt skön.
Hon vill i sång oss lära
att fly till Gud i bön.

Du, som fick sångens gafva,
i mycket högre mått,
vill sällan Skaparn lofva
för alt hvad skönt du fått,
hans godhet ej besjunga,
fast mänskan på alt vis

med hjärta och med tunga
förkunna bör Hans pris.

Din sång vid toma nöjen
förklingar mången gång;
vid glas och skämt och löjen,
den ljuder kvällen lång.
Nej, vidga dina vingar,
spänn dem till högre flykt!
Mot ljuset lätt man svingar
från synd och värld borttrykt.

O! sjung till Skaparns ära
ur djupet af din själ!
Vet, att Han själf är nära,
tar mot ditt lof så väl!
Höj toner fulla, rika,
som sångens nakna gal,
då skola molnen vika,
och ljus bli jordens dal!

O morgon evigt klar!

O morgon evigt klar!
Skall jag dig en gång se,
din himmel underbar,
ditt ljufva anlete?
Skall jag en gång också
få återfinna dem,
de kära, som fatt gå
till fridens sälla hem?

O morgonstjärna skön!
Skall jag få skåda dig,

o Fader, som min bön
upptog från jordens stig,
min Frälsare som gaf
mig lif uti Din död,
min börda lyfte af,
samt evig frid mig bjöd?

Pris ske Dig Fader god.

Pris ske Dig Fader god,
för alt hvad Du oss gett:
Din Sons försoningsblod,
den sällhet Du beredt.

Din kärleksrika värd,
hvar solglimt, hvarje hopp,
ifrån Din rosengård,
hvar dagbegjuten knapp.

Din ömma blick oss följt
från vaggan till vår graf,
Med nåd Du oss omhöljt
på lifvets vreda haf.

Ja, tack också till sist
för ordet på vår stig,
i all vår nöd och brist,
ett himlabröd från Dig.

Ransaka mig.

Ransaka mig min Gud och lär
 mig pröfva rätt, hvad nyttigt är,
 uti Ditt ljus begrundad alt,
 samt göra såsom Du befalt.

Drag mig allt närmare till Dig,
 Till korsets fot ledsaga mig,
 att jag förnimma må och se
 i klarhet där min Frälsare.

Ju mer jag upp till Honom ser,
 Han värme, ljus åt själen ger.
 Hans blick i hjärtat tränger in,
 jag känner, att Han helt är min.

Stilla o stilla!

Stilla o stilla!
 Se ljusen de brinna,
 evighetsljusen,
 som aldrig försvinna.
 Saliga anden
 dem en gång får skåda
 hemma vid stranden,
 där frid blott skall råda.

Stilla o stilla!
 Se solen den klara,
 härlighetssolen
 skall alt uppenbara.

Ljuflika dager,
 som evigt där varar,
 aldrig aftager,
 men allting förklarar.

Stilla o stilla!
 Se stjärnorna tindra!
 Lifvet i Sonen
 all oro skall lindra.
 En gång vid stranden
 helt vi omsluta
 frälsande handen,
 till Kristus oss luta.

Stilla o stilla!
 Se hamnen den sälla!
 Hjärtat får hvila
 vid klarhetens källa.
 Hemma från villa
 ro finner anden.
 Alt är så stilla
 vid himmelska stranden.

Tankar vid korset.

Jesus är vår sol och sköld,
 ljus i mörker, natt och köld,
 klippa, där vi trygga bo,
 under stormen finna ro.

Sammanskoeka molnen sig,
 är Han ljuset på vår stig.

och de mörka skyars mängd
gör ej vägen undanstängd.

Glädjens rosor blekna här,
jordens hopp förgängligt är.
Men från evighetens var
lif och frid till hjärtat går.

Nädens himmel underbar
strålar öfver korset klar.
Se vi blott i tro dit opp
få vi ett odödligt hopp.

Tynger bördan på din stig,
göm då blott vid korset dig,
där bortorkas hvarje tår
af den Vän som alt förmår.

Sorgen mister där sin tagg,
renad af Guds himladagg;
dödens udd känns mer ej svår,
blott vi fly till Kristi sår.

Lifvets vatten bjudes där.
Gå till källan klar den är.
Nädens skatter tag emot,
frälsning, frid, vid korsets fot.

Jesu armar öppna stå:
skynda till din brudgum då.
Han ger lif och ändrar alt,
värmer hjärtat, som var kallt.

Till en moder.

Liksom plantan ömt du vårdar,
ställer ut för sol och ragn,
fostra för Guds rosegårdar
barnet i ditt modershagn.

Gif dess hjärta ljus och daning,
hemmets stråle ren och klar,
öm och moderlig förmaning,
kärleksfullt och vänligt svar.

Barnets väl lägg på ditt hjärta.
Vare det ditt lefnadsmål;
ingen frid, blott tomhet, smärta,
ger oss världen med sitt präal.

Lämnna därför dessa nöjen
för ett mål så stort och skönt!
Tacksamhetens, glädjens löjen
dig så rikligt re'n belönt.

Till den bäste vän af alla,
led dem tidigt dessa små.
Han dem ömt till sig vill kalla,
för att dem välsigna få.

Herrens hand dig hjälpen gifver.
Hvad du sår, Han vattua vill,
och en härlig skörd det blifver,
lita blott i tro därtill!

Utan synd.

Utan synd! hur ljuft att tänka,
att oss Gud ett lif vill skänka
fullt af salighet och frid
efter slutad vandringstid.

Utan synd att då få vara
bland en frälst och hvitklädd skara,
stå en Jesu Kristi brud,
iklädd härlighetens skrud!

Vaka bed.

Vaka, bed, ty dagen lider,
och till målet snart det skrider.
Evighetens dag är när,
O, betänk dock, hvart det bär.

Snart den fälles, vandringsstafven,
stoffet lägges ned i grafven,
men hur går det med din själ,
när du säger här »farväl»?

Skall du gå till Jesu möte,
finna hvila i Hans sköte,
Faderns, Sonens anlete,
I en evig klarhet se?

Vaka, bed, ty tiden hastar.
En och hvar där ankar kastar
invid evighetens strand,
mörkrets eller ljusets land.
